

Teza: niesumienne wykonywanie obowiązków zawodowych przez radcę prawnego.

Nie poinformowanie klienta przez radcę prawnego o treści zapadłego w sprawie wyroku narusza obowiązek wskazany w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, w zw. z art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Sygn. akt WO - 51/19

ORZECZENIE

z dnia 5 lipca 2019 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Stefan Mazurkiewicz

Sędziowie: SWSD Sławomir Bereza, SWSD Piotr Trębicki - sprawozdawca

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Bogusławy Boyen

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 lipca 2019 r. sprawy radcy prawnego K. S.

obwinionego z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

na skutek odwołania wniesionego przez obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Katowicach z dnia 8 stycznia 2019 r., sygn. akt D77/X/18

I.

zmienia zaskarżone orzeczenie w pkt 1 w ten sposób, że wymierza Obwinionemu karę upomnienia,

II. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie,

III. zasądza od Obwinionego r. pr. K. S. koszty postępowania odwoławczego w zryczałtowanej kwocie 1.000,00 zł (słownie złotych: jeden tysiąc) płatne na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

Pan K. S., na podstawie art. 70⁴ ust. 4 ustawy z dnia 6.07.1982 r. o radcach prawnych, złożył odwołanie od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach z dnia 8.01.2019 r. (sygn. akt D 77/X/18) i zaskarżył pkt. 1 i 3 powołanego orzeczenia, zarzucając mu:

1.

naruszenie art. 438 pkt. 3 kpk w związku z art. 74¹ ustawy poprzez dokonanie błędnych ustaleń faktycznych polegających na przyjęciu, iż w okolicznościach sprawy obwiniony miał możliwość powiadomienia pokrzywdzonej o treści zapadłego wyroku,

2.

naruszenie art. 5 § 2 kpk, w związku z art. 74¹ ustawy poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości co okoliczności sprawy na niekorzyść obwinionego,

3.

naruszenie art. 64 ust. 1 ustawy w związku z art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego poprzez przyjęcie, iż obwiniony dopuścił się czynu tam opisanego w sposób zawiniony,

oraz, na wypadek nie uznania powyższych zarzutów:

4.

naruszenie art. 438 pkt. 4 kpk w związku z art. 74¹ ustawy poprzez wymierzenie rażąco niewspółmiernej kary, to jest kary nagany zamiast kary upomnienia.

Opierając się na powyższych zarzutach obwiniony wniósł:

1. o uchylenie pkt. 1 i 3 orzeczenia z 8.01.2019 r. i umorzenie postępowania w sprawie,

a na wypadek nie uwzględnienia powyższego wniosku:

2. o zmianę pkt. 1 zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie obwinionemu kary upomnienia i odstąpienie od obciążenia obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego.

Pan K. S. wskazał, że Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach przy rozstrzyganiu sprawy wziął pod uwagę szereg okoliczności (strony 6 i 7 uzasadnienia orzeczenia), które zdaniem obwinionego, pozostają bez znaczenia dla oceny, czy dopuścił się zarzucanego mu czynu, i które, również zdaniem obwinionego, nie mają znaczenia w sprawie w związku z zarzucanym mu czynem:

a)

okoliczności udzielenia pełnomocnictwa i jego zakres,

b)

okoliczności, że obwiniony jest doktorem prawa cywilnego,

c)

braku złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku zapadłego przed Sądem Okręgowym w Katowicach, sygn. akt I 1C 2546/14 upr.

Dalej obwiniony wskazuje, że nigdy nie kwestionował, że nie poinformował pokrzywdzonej Pani A. L. o treści wyroku zapadłego w sprawie, natomiast konsekwentnie wskazuje, że nie poinformował Pani A. L. o treści wyroku zapadłego w sprawie, albowiem w okolicznościach sprawy nie miał takiej możliwości.

W takiej sytuacji obwiniony wskazał, że istota sprawy sprowadza się do ustalenia i rozstrzygnięcia, czy można postawić zarzut zawinienia w związku z niepoinformowaniem Pani A. L. o treści wyroku zapadłego w sprawie. Po czym opisał szereg okoliczności, które w jego przekonaniu potwierdzają fakt niemożności zawiadomienia Pokrzywdzonego o treści zapadłego w sprawie wyroku.

W końcowej części odwołania od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach Pan K. S. wskazał, iż gdyby jednak Wyższy Sąd Dyscyplinarny utrzymał zarzut niepoinformowania pokrzywdzonej o treści wyroku, to w jego ocenie orzeczenie i tak jest wadliwe, co do rodzaju wymierzonej kary.

Zdaniem obwinionego zarzucany mu czyn nie należy do kategorii najpoważniejszych, a ewentualne przypisanie mi zarzutu nagannego zachowania, nie zmienia okoliczności, że nawet w takiej sytuacji zaistniałe w sprawie okoliczności leżące po stronie pokrzywdzonej i świadka J. M., winy bądź znacząco bądź zdecydowanie łagodźć przypisywany mu zarzut. Dlatego obwiniony, z uwagi na rażącą w jego ocenie niewspółmierność kary dyscyplinarnej, wniósł o wymierzenie kary upomnienia zamiast kary nagany. Obwiniony wskazał, że już samo postępowanie przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym, a następnie przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym, wpłynęło na niego dyscyplinująco i wychowawczo.

Do akt sprawy złożono także pismo pokrzywdzonej Pani A. L. z dnia 19 marca 2019 r. stanowiące odpowiedź na odwołanie obwinionego radcy prawnego K. S..

Dokonując oceny całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie zważył co następuje.

Jest w sprawie bezsporne, że pokrzywdzona ze swoją sprawą trafiła do obwinionego. Pełnomocnictwo dla obwinionego z dnia 18 listopada 2015 r. zostało napisane przez obwinionego i wręczone Panu J. M., który następnie zwrócił je podpisane przez pokrzywdzoną A. L., ani treść ani zakres pełnomocnictwa, upoważniającego obwinionego do reprezentowania pokrzywdzonej, nie są sporne.

Następnie bezsporne jest, że w sprawie pokrzywdzonej, tj. w sprawie powództwa A. W., która przed Sądem Rejonowym w Sosnowcu w dacie udzielania pełnomocnictwa nosiła sygn. akt I 1 C 2546/14/upr., obwiniony nie był na rozprawie apelacyjnej III Ca 241/16, a także że dopiero po telefonie pokrzywdzonej w lipcu bądź sierpniu 2017 r., ustalił jaki był wyrok w sprawie. W sprawie co do zasady nie jest sporny sam fakt odesłania do pokrzywdzonej akt sprawy, jednak sporne jest:

a)

po pierwsze - zakres ustaleń co do prowadzenia sprawy pomiędzy pokrzywdzoną a obwinionym,

b)

po drugie - kto miał sprawę prowadzić oraz

c)

po trzecie - w jakich okolicznościach zostały zwrócone akta.

Jednak w świetle wyroku I instancji, tj. orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach z dnia 8.01.2019 r., częściowo uznającego obwinionego za winnego, za istotny w zakresie zaskarżenia uznać należy wyłącznie sam fakt niepoinformowania pokrzywdzonej o zapadłym wyroku wydanym przez Sąd Okręgowy w Katowicach (sygn. akt I 1C 2546/14 upr.).

Zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie istotne w sprawie, zwłaszcza w świetle orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach częściowo uznającego winę obwinionego, za kluczowe w sprawie należy uznać podnoszone przez obwinionego okoliczności dot. jego problemów w komunikacji z pokrzywdzoną. Niezależnie od innych wątpliwości i sporu co do zakresu umowy, już samo przyjęte w sprawie pełnomocnictwo, zobowiązywało obwinionego radcę prawnego do działania w sprawie sumiennie oraz z należyta starannością uwzględniająca profesjonalny charakter działania. Tym samym zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie, zobowiązywało obwinionego radcę prawnego do zawiadomienia, a co najmniej do podjęcia realnych działań mających na celu zawiadomienie pokrzywdzonej o zapadłym w sprawie wyroku. Wreszcie przyjmując pełnomocnictwo, radca prawny jako pełnomocnik mający działać z należyta starannością uwzględniająca profesjonalny charakter tegoż działania, winien zabezpieczyć sobie możliwości kontaktu i dokonywani różnego rodzaju ustaleń z pokrzywdzoną. Tym bardziej,

że obwiniony już przyjmując pełnomocnictwo, winien zdawać sobie sprawę z potencjalnych trudności z unikającą kontaktu pokrzywdzoną. Obwiniony K. S. mógł i powinien dokonać zawiadomień poprzez kontakt na wszelkie dostępne jemu numery telefonów, poza wiadomościami głosowymi, mógł także próbować wysłać wiadomości typu tekstowego (SMS), również na wszystkie znane mu numery telefonów. Wreszcie obwiniony K. S. mógł i powinien skierować na wszelkie znane mu adresy pisemne zawiadomienia dot. wyroku zapadłego przed Sądem Okręgowym w Katowicach (sygn. akt I 1C 2546/14 upr.). Okoliczności trudności czy braku kontaktu z pokrzywdzoną od początku prowadzenia sprawy, w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie nie są okolicznościami wyłączającymi zawinienie. Klient powierzający radcy prawnemu prowadzenie sprawy, poprzez udzielenie mu pełnomocnictwa do jej prowadzenia, ma prawo oczekiwać, że będzie zawiadomiony o istotnych w sprawie zdarzeniach, a ta takie niewątpliwie należy uznać za padły w sprawie wyrok sądowy. Do tego sprowadza się, w zakresie konieczności doręczeń oraz zawiadomień dokonywanych przed radców prawnych, wymóg wykonywania czynności zawodowych radcy prawnego sumiennie oraz z należytą starannością, uwzględniającą właśnie profesjonalny charakter działania, o który w przedmiotowej sprawie chodzi.

Tym samym zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie słusznie przyjął Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Katowicach, iż postawa obwinionego radcy prawnego K. S. w zakresie zarzutu o to, że w styczniu 2017 r. reprezentując panią A. L., w oparciu o udzielone w dniu 18 listopada 2015 r. pełnomocnictwo, w toczącym się przed Sądem Okręgowym w Katowicach sprawie pod sygn. akt I 1 C 2546/14, nie poinformował o treści zapadłego w sprawie wyroku niewątpliwie naruszała obowiązek wskazany w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, w zw. z art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Na podstawie art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych radcowie prawni podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z zasadami etyki. Zgodnie z art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego radca prawny zobowiązany jest wykonywać czynności zawodowe sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania. W toku postępowania przed sądem I instancji, obwiniony przyznał, że po wyznaczeniu terminu rozprawy apelacyjnej i bezskutecznych próbach kontaktu oraz ustalenia z pokrzywdzoną, czy ma być na tej rozprawie, stracił zainteresowanie sprawą, w tym w szczególności w tak ważnej dla klienta kwestiiach jak ustalenie czy był wyrok, a jeśli był to jakiej treści, jakie skutki i obowiązki z niego płyną dla pokrzywdzonej. W konsekwencji powyższych zaniechań, obwiniony nie złożył również wniosku o uzasadnienie tego wyroku, a samą pokrzywdzoną o zapadnięciu niekorzystnego dla niej wyroku, zawiadomił po kilku miesiącach od rozprawy. Dlatego należy podzielić brak wątpliwości Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, iż zaniechania obwinionego, nawet uwzględniając znane mu czy od początku dające się przewidzieć potencjalne problemy komunikacyjne z pokrzywdzoną, naruszały zapisy art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Powyższe stanowisko znajduje umocowanie w orzecznictwie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, który w orzeczeniu z dnia 21 stycznia 2014 r. WO-81/13 stwierdził, że brak informacji wobec klienta o przebiegu rozprawy należy ocenić jako nienależyty sposób wykonywania zawodu radcy prawnego. Z tych względów Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał obwinionego za winnego zarzucanego mu w/w czynu. Na podstawie art 65 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych Sąd ten wymierzył obwinionemu karę nagany, uznając, iż taka kara będzie adekwatna do stawianych obwinionemu zarzutów i wypełni zakładane cele dyscyplinująco - wychowawcze.

Jednak zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w tej konkretnej sprawie charakter i waga popełnionego czynu jest tej wagi, że przemawia za wymierzeniem obwinionemu kary upomnienia, w miejsce kary nagany. Także postawa obwinionego, który już w odwołaniu wskazywał na osiągnięte względem niego cele, a na rozprawie odwoławczej wskazywał, że żaden podobny przypadek nie miał miejsca w jego 35-letniej karierze radcy prawnego, przemawia za uznaniem, że kara upomnienia spełni pokładane w postępowaniu dyscyplinarnym cele. W konkretnych okolicznościach sprawy, taka kara zdaniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego będzie także współmierna w stosunku do innych czynów dyscyplinarnych opisanych w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego i wagi naruszenia. Taka kara będzie w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego karą właściwą, dobrze wybraną spośród kar przewidzianych przez ustawodawcę, względem tego konkretnego przewinienia.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z § 1 ust. 1 pkt 2 uchwały nr 86/IX/2015 r. Krajowej Rady Radców Prawnych w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.